

Imediat ce au dispărut siluetele pe picioroange, a fost altă poveste, desigur. Odată ce i-a văzut plecați, s-a relaxat din nou și s-a depărtat ușurel de mine. Parcă ar fi știut că eu sunt plasa lui de siguranță. Pe care, de altfel, eram fericit să i-o ofer.

În preajma Crăciunului din 2007, când se încheia primul nostru an calendaristic împreună, viața își intrase în ritm. În fiecare dimineață când mă trezeam, îl găseam așteptând cu răbdare în bucătărie lângă vasul lui. Își înfuleca micul dejun, apoi se spăla bine, lingându-și labele și curățându-și fața. Bob încă refuza să-și facă nevoile în casă și în majoritatea dimineților îl duceam jos să se ușureze. Alteori, îi dădeam drumul afară și își găsea singur drumul până în grădină. Se descurca și singur să coboare și să vină înapoi sus fără probleme. Apoi mă pregăteam, îmi strângeam rucsacul, îmi luam chitara și o porneam spre oraș.

La câteva zile înainte de Crăciun, mulțimea din Covent Garden era din ce în ce mai densă. La fel și numărul de tratații și cadouri pe care le primea Bob. Încă din primele zile, oamenii prinseseră obiceiul să-i facă lui Bob mici daruri.

Primul a venit din partea unei doamne de vârstă mijlocie care lucra într-un birou undeva în apropiere de James Street și se oprea regulat să stea de vorbă cu noi. Avusese și ea un motan roșcat cu mulți ani înainte și îmi povestise că Bob îi amintea de el.

Într-o seară a venit la noi cu un zâmbet mare pe chip și o geantă elegantă de la un magazin mai fițos pentru animale.

— Sper să nu te superi, dar i-am luat lui Bob un mic cadou, mi-a zis ea.

— Sigur că nu, am spus.

— Nu e mare lucru, mi-a zis, pescuind din geantă un șoricel de pluș. Are puțină iarba-mâței pe dinăuntru, mi-a zâmbit ea. Nu multă, să nu-ți faci griji.

Pe de-o parte mă simțeam un pic nesigur în privința cadoului. Iarba-mâței, până la urmă, le dădea pisicilor dependență. Citisem tot soiul de chestii despre cum înnebunesc pisicile dacă devin dependente. Și era deja destul de nasol că încercam eu cu disperare să mă pun pe picioare. Nu voiam să dezvolt și Bob vreun viciu aidoma.

Dar doamna era mult prea drăguță ca să o dezamăgesc. A mai stat un pic, desfătându-se la vederea lui Bob, care se juca cu șoricelul.

Pe măsură ce se înrăutățea vremea, oamenii îi făceau lui Bob cadouri mai practice.

Într-o zi, o altă doamnă, cu trăsături remarcabile de rusoaică, s-a strecurat până la noi zâmbind.

— Sper că nu e nici o problemă, dar cu vremea asta care se răcește, m-am gândit să-i croștez lui Bob ceva care să-i țină de cald, a zis ea, scoțând la iveală din geantă un fular frumos, albastru deschis.

— Uau, am zis, sincer uluit. E minunat.

Și l-am înfășurat imediat în jurul gâtului lui Bob. I se potrivea perfect și arăta fantastic. Doamna era în al nouălea cer. A reapărut o săptămână sau două mai târziu cu o vestuță în aceeași nuanță de albastru. Nu mă pricep eu cine știe ce la modă, după cum putea să-și dea seama pe loc oricine mă întâlnește, dar până și eu eram în stare să spun că Bob arăta uluitor îmbrăcat așa. Curând, oamenii se înghețuiau să-și facă poze cu el. Ar fi trebuit să le cer bani – făceam o avere.

De atunci, cel puțin încă vreo cinci, șase oameni – femei, mai bine zis – au apărut cu diverse articole tricotate pentru Bob.

O doamnă i-a brodat numele lui Bob pe un fular micuț făcut de ea. Într-o bună zi m-a izbit gândul că Bob era pe cale să devină model. Prezenta regulat câte o nouă creație pe care un suflet blând o făcuse special pentru el. Podiumul de prezentare¹ a modei căpătase un nou înțeles.

Acest fapt scotea în evidență un altul, pe care îl înțelesesem deja: că nu eram singurul care manifesta o afecțiune adâncă față de Bob. Părea să se împrietenească cu aproape toată lumea pe care o întâlnea. Era un dar pe care mi-aș fi dorit și eu să-l am. Niciodată nu mi se păruse prea ușor să creez o legătură cu alți oameni.

Însă nimeni nu se îndrăgostise mai tare de Bob decât fosta mea iubită, Belle. Încă eram prieteni apropiați, probabil chiar mai buni prieteni decât pe vremea când fuseserăm împreună, și trecea regulat pe la apartament. În parte venea să mă vadă și să mai stăm împreună, dar eram destul de sigur că venea și ca să-l vadă pe Bob.

Ei doi erau în stare să se joace cu orele pe canapea. Iar Bob o plăcea la nebunie, din câte îmi dădeam seama.

Cu vreo trei săptămâni înainte de Crăciun, a venit să ne viziteze cu o pungă de plastic de cumpărături în mână și un zâmbet larg pe chip.

— Ce-ai acolo? am întrebat, intuind că pusese ceva la cale.

— Nu e pentru tine, e pentru Bob, mi-a zis tachinându-mă.

1. Termenul pentru „podium“ în engleză este *catwalk* – *cat* înseamnă chiar „pisică“, iar *walk*, „a (se) plimba“ (n. t.).

Bob stătea la locul lui obișnuit sub calorifer, dar a ridicat privirea în clipa în care și-a auzit numele rostit.

— Bob, vino încoace, am o surpriză pentru tine, a spus Belle, trântindu-se pe canapea cu punga în brațe.

A venit imediat, cu mersul său silențios, curios să vadă ce era înăuntru.

Belle a scos câteva tricouri mici pentru animale. Unul avea imprimată o poză cu o pisicuță drăguță. Iar celălalt era roșu cu marginile verzi. Avea cuvintele „Santa Paws” scrise cu litere mari, albe, și amprenta unei lăbuțe dedesubt.

— Ah, sunt tare mișto, Bob, nu-i așa? am zis. Ar fi absolut perfect să porți ceva de genul ăsta când o să ne ducem în Covent Garden în preajma Crăciunului. Chiar o să zâmbescă oamenii.

Și chiar așa s-a întâmplat.

Nu știu dacă era spiritul Crăciunului sau faptul că apăruse îmbrăcat în asemenea costumație, însă a avut un efect uluitor.

— Ah, uite, e Moș Lăbuță, auzeam oamenii spunând la fiecare câteva minute.

Mulți oameni se opreau să-mi arunce câte o monedă în cutia chitarei, alții doreau să-i ofere lui Bob ceva.

La un moment dat, o doamnă foarte înstărită s-a oprit gângurind deasupra lui Bob.

— E superb, a zis ea. Ce și-ar dori de Crăciun?

— Nu știu, doamnă, am răspuns eu.

— Ei bine, hai s-o luăm altfel, de ce anume ar avea nevoie? mi-a zis.

— Bănuiesc că i-ar prinde bine un ham de rezervă. Sau ceva care să-i țină de cald când o să dea frigul. Sau pur și

simplicu luați-i niște jucării. Tuturor băieților le plac jucăriile de Crăciun.

— Minunat, a zis ea, ridicându-se și plecând.

Nu m-am mai gândit la ce se întâmplase, însă după vreo oră doamna a reapărut. Avea un rânjet pe toată fața și un ciorap croșetat de mână, care arăta foarte elegant, cu niște pisici desenate în partea din față. M-am uitat înăuntru și am văzut că era plin de bunătăți: mâncare, jucării și tot soiul de lucruri.

— Trebuie să-mi promiți că nu îl deschizi până la Crăciun, a zis ea. Îl ții sub brad până în dimineața de Crăciun.

Nu m-a lăsat inima să-i spun că nu aveam destui bani pentru un brad de Crăciun și nici cu ce să-l împodobesc la mine în apartament. Tot ce reușisem să găsesc era un brad de Crăciun cu cablu USB care se conecta la consola cea veche și stricată pe care o luasem de curând de la un magazin la mâna a doua.

În zilele următoare, însă, am luat o decizie. Femeia avea dreptate. Ar fi trebuit să am și eu o dată un brad adevărat de Crăciun. Acum aveam ceva de sărbătorit. Îl aveam pe Bob.

Bănuiesc că devenisem insensibil la spiritul Crăciunului, fiindcă nu mai petrecusem unul ca lumea de ani de zile. Eram unul dintre oamenii aceia care pur și simplu urau perioada Crăciunului.

Pe parcursul ultimului deceniu îmi petrecusem sărbătorile în adăposturi, unde pregăteau un prânz de proporții cu ocazia Crăciunului pentru toții oamenii fără casă. Era un gest plin de bunătate și m-am simțit bine acolo. Dar în general nu făcea decât să-mi amintească de lucrurile pe care nu le aveam: o viață normală și o familie normală. Nu-mi amintea decât că îmi făcusem viața praf.

O dată sau de două ori am petrecut Crăciunul singur, încercând să uit că familia mea se afla de partea cealaltă a lumii. Sau mare parte din ea. De câteva ori, am petrecut ziua împreună cu tatăl meu. După ce am dispărut timp de un an, când ajunsesem prima dată pe străzi, am păstrat legătura cu el, sunându-l din când în când, destul de rar, iar el m-a invitat să-i fac o vizită acasă, în partea de sud a Londrei. Nu a fost o experiență prea grozavă. Fiindcă nu prea dădea mulți bani pe mine. Și nici nu puteam să-l învinovățesc. Nu eram genul de fiu cu care să te mândrești.

I-am fost recunoscător pentru un prânz bun, câteva pahare băute și, mai ales, puțină companie. Dar n-a fost nici pe departe un succes și n-am mai repetat figura.

Anul ăsta era altfel totuși. Am invitat-o pe Belle să treacă pe la noi în ajunul Crăciunului, ca să bem ceva împreună. Apoi, de Crăciun, m-am aruncat la un piept de curcan gata preparat și aseasonat. Nu prea mă pricepeam eu la gătit și nici nu aveam cele necesare, chiar dacă m-aș fi priceput. Iar lui Bob i-am luat câteva bunătăți de mâncare, inclusiv felul lui preferat cu pui.

Când a sosit ziua Crăciunului, ne-am trezit relativ devreme și am ieșit la o scurtă plimbare, ca să-și facă Bob treburile. Erau și alte câteva familii din bloc care plecau să petreacă ziua cu rudele sau cu prietenii. Am zâmbit unii la alții și ne-am urat „Crăciun fericit“. Nici de asta nu mai avusesem parte de mult timp.

Întorși la apartament, i-am dat lui Bob ciorapul cadou. Îl observase cu câteva zile în urmă și trebuie să fi ghicit că era pentru el. Am golit conținutul obiect cu obiect. Erau acolo bunătăți, mingiuțe și tot soiul de jucării moi umplute cu iarba-mâței. Bob pur și simplu le adora și, curând, se